Ποιήματα

Νικόλαος Παραστατίδης

Περιεχόμενα

Tabula Rasa

Κόλλα λευκή
για δε μιλάς
και δεν ομολογείς
απάνω σου τι
θες να γράψω;

Θα ‘θελες να χεις
πάνω σου
λόγια σοφά, νοήματα
ακατάληπτα και μυστηριακά;

Ή θες λόγια όμορφα,
λόγια γλυκά
που να κρύβουν νοήματα
ερωτικά;

Ή μήπως θα ‘θελες να
‘σουν χρηστική και
σ’ αυτόν που σε
διαβάζει να του θυμίζεις
υπόθεση σημαντική;

Μα τώρα που σε
βλέπω γραμμένη,
από τις λέξεις μου
μουντζουρωμένη,
τώρα ξέρω πια καλά
πως θα ‘θελες να
‘σουν λευκιά…
Ελεύθερη από κάθε
Μολυβιά.

Το Μυστήριο της Ζωής

Τι είναι η ζωή;
Ένα μυστήριο;
Νομίζω ότι είναι πολύπλοκα απλή,
γεμάτη από αίθριες καταιγίδες και
θυελλώδεις ηλιοφάνειες,
αυτό είναι που την κάνει γλυκόπικρη
μα συνάμα και τόσο πολύτιμη

Σούρουπο Φθινοπώρου

Τέλη Σεπτεμβρίου
Αρχές Φθινοπώρου
Ώρα εφτάμιση
Σουρούπωσε

Περπατώντας ανάμεσα
στη σιγαλιά των κάστρων
και την επιβλητικότητα
των δικαστηρίων
Αφήνεις το φθινοπωρινό
αεράκι,
Παιχνιδιάρικα να παίξει
με τα μαλλιά σου

Το μυαλό έχει
ήδη ταξιδέψει για
Αλλού…

Σούρουπο φθινοπώρου,
Εκεί που η μελαγχολία
του παρελθόντος τέμνει την υπόσχεση
του μέλλοντος,
Δημιουργώντας ένα άχρονο,
μα συνάμα στιγμιαίο
Παρόν…

Σούρουπο και
Η σκέψη
έχει ήδη ταξιδέψει
στις ονειροφαντασίες
του νου…

Περί Δημιουργίας

Κάποτε, σε μια
άγνωστη οδό περπατούσα
όταν στους τοίχους
ενός εγκαταλελειμμένου
σπιτιού, από χρόνια,
διάβασα τα παρακάτω
σοφά λόγια:

"Άραγε υπήρξε ποτέ
(ανθρώπινο) δημιούργημα
που αμφισβήτησε την
ύπαρξη του δημιουργού του,
όπως ο άνθρωπος
αμφισβητεί την ύπαρξη
του θεού του;"

Σκέψεις σχετικά με το Χρόνο

Η σημασία των όσων είπα
γρήγορα ξεχάστηκε
τώρα απομένει μια θαμπή
ανάμνησή τους
απαλλαγμένη από συναισθήματα

Μα βλέπεις τέτοια είναι
τα καμώματα του χρόνου
που το διαχρονικό το κάνει να μοιάζει
παροδικό.

Μη βιαστείς, όμως, να
τον κατηγορήσεις
γιατί κατά βάθος, θαρρώ,
είναι πατέρας στοργικός
που τα παιδιά του θέλει
να διδάξει ότι
το πεπερασμένο, το αιώνιο
δεν μπορεί να τάξει.

Άλλωστε και ο ίδιος
καλά το ξέρει ότι
κάποια στιγμή, το
τέλος του θα φέρει.

Άβυσσος

Στη γη τούτη δω
που θάνατο
όλοι σπέρνουν

Που οι δυνατές κραυγές
Άηχες μένουν

Που τον εφιάλτη
Όνειρο θαρρούν
και την ελπίδα
με τρόμο
την ξορκίζουν

Που άνθρωποι νεκροί
τον εαυτό τους
ζωντανό θωρούν

Σε τούτη τη γη
που χώρα ονομάζεις
Απομεινάρι σκεβρό
Χωρίς Ιστορία
Δίχως Ιερό
ψάχνεις για σκοπό
ψάχνεις για ρότα

Σε τούτη τη γη εδώ
που όλα είναι ξεθυμασμένα
και στον άνεμο σκορπισμένα…

Μαντινάδα

Τα λόγια τα βαριά εύκολα ξεθυμαίνουν,
Μα όσα είναι στην καρδιά δύσκολα απ’ το στόμα βγαίνουν…

Αποχρώντα νοήματα

Αποχρώντα νοήματα
μιας ανούσιας ιδεολογίας,
η ανθρωπότητα κοιμάται
σε νάρκη εθελουσία

Εωσφόρος Δεσμώτης

Μη σκιάζεσαι σαν
με βλέπεις
Δεν είμαι εγώ
ο εχθρός σου
Μήτε ζητάω να γίνω
ο θεός σου

Την ψυχή σου
με ανταλλάγματα
δε θέλω ν' αποκτήσω
μιας και τη δική μου
ψάχνω να χαρίσω

Παιδιά ενός τύραννου πατέρα
που από τη δόξα του
εαυτού του
δεν έβλεπε πιο πέρα

Κάποτε ήμουν
το άστρο της αυγής
και τώρα κατάντησα
ζητιάνος
και άθλιος περιπλανητής

Κι αν κάποτε σε πλάνεψα
ήταν για το καλό σου,
τώρα μπορείς εσύ να επιλέγεις για
τον εαυτό σου!

Στοιχειώματα του νου

Στοιχειώματα του νου

Είναι οι αναμνήσεις

που δεν μπορείς

μα και δεν θες

να τις αφήσεις

Πότε καλές

πότε κακές

δικές σου είναι (όμως) κτήσεις

Κι ανάλογα πως τους φερθείς

τέτοια ζωή θα στήσεις

Ημέρα Κενή

Ξημέρωσε,
άλλη μια μέρα κενή
από κει προήλθε
και κει θα διαβεί

Σαν σελίδα λευκή
από βιβλίο
δίχως πλοκή

Σαν όνειρο
που προσδοκά να ονειρευτεί
από (έναν) ξάγρυπνο
ονειρευτή.

Τούτη είναι η ζωή μας
η μικρή
-που κάποιοι τη θαρρούν πολύπλοκη.

Δέντρα

Τούτο το δέντρο (δω)
είναι νιό
και τα κλαδιά του
γεμάτα όνειρα φορτωμένα

(Μα) με τον καιρό
θα ΄ρθει ο χρόνος
-τούτος ο άκαρδος κηπουρός-
και θα του τα ρίξει
στο χώμα ένα – ένα

Τούτο το δέντρο είναι παλιό
και στα κλαδιά του
δε φυτρώνει
όνειρο κανένα

Μόνο ο κορμός του
είναι από ρόζους γεμάτος
σημάδι πως ανήκει στους
θνητούς
και όχι στους αθανάτους

Τώρα πια τίποτα
δεν καρτερεί
παρά του ξυλοκόπου
τη φιλεύσπλαχνη τσεκουριά
την οριστική

Των ψυχών ο μούστος

Μες στις παρέες τις μικρές
και στις κουβέντες τις ψιθυριστές
είναι που δένει
των ψυχών, ο μούστος

Που έτσι και τον γευτείς
καταφυγή γλυκή θα βρεις
από τις μοναξιάς
τον πόνο
Κι είναι μαγική στιγμή
των ανθρώπων σαν δένει η ψυχή
και διώχνει πέρα
κάθε φόβο

Γι αυτό μη φοβηθείς
έλα μαζί μας να βρεθείς
(και) το πιο γλυκό ποτό
να πιείς

Επιθυμίες

Δυσβάσταχτη είν’ η μοναξιά
για όποιον στη ζωή
Αγάπη ψάχνει
κι αν τη σοφία επιθυμείς
τότε ευτυχία σπάνια θα βρεις
γι αυτό σκέψου το καλά
τι θα ζητήσεις
αν στο σταυροδρόμι της ζωής
το δαίμονά σου
συναντήσεις

Ο Ταξιδευτής

Δύσκολος ο δρόμος
που θα διαβείς,
μα συ ούτε που
κάθισες να το σκεφτείς

Πήρες μαζί σου
πράγματα λιγοστά
όσα θεώρησες πιο χρηστικά
και το ταξίδι (σου)
κίνησες αποφασιστικά

Στο δρόμο σου
σε περίμεναν άρπυιες
κι έλεγαν για σένα
του κόσμου τις κακίες,
μα σαν δεν πέτυχαν
τίποτα με αυτό
άρχισαν γέλιο ειρωνικό

Μα εσύ δεν πτοήθηκες
ούτε απ’ αυτό
και άρχισες να σφυρίζεις
ένα σκοπό,
περήφανο και μελωδικό

Σαν τέλειωσε κι αυτό
το περιστατικό,
είπες δε θα σε βρει
άλλο κακό.

Στου δρόμου, όμως, τη
γωνία σε περίμενε
σε περίμενε
άλλη μια δοκιμασία…

Σειρήνες έστησαν χορό
και τραγούδησαν
τραγούδι ηδονικό

Σου παν πως όλα σε
τούτη τη ζωή
είναι μια και

μόνο στιγμή

Σου παν έλα κάτσε
με μας και
όσο ζεις, θα είσαι
της ηδονής ο βασιλιάς.

Συ, όμως, είχες
άλλα στο νου σου,
ήθελες να ’σαι ταξιδευτής
κι όχι σκλάβος της ηδονής.

Κάποια στιγμή κουράστηκες και
είπες για λίγο να
ξαποστάσεις,
το κουρασμένο σου κορμί
να ξεμουδιάσεις

Κάθισες τότε,
κάτω από ενός δέντρου
τη σκιά
κι ήπιες μια νερό γουλιά

Ξάφνου είδες από μακριά
έναν αλλόκοτο ταξιδευτή
να ‘ρχεται να σε συναντά

Φορούσε καπέλο ψηλό
είχε μονογυάλι στο μάτι
το δεξιό, και φορούσε
ένα γκρίζο ψηλό παλτό

Είχε βάδισμα καμπουριαστό,
σε ένα μπαστούνι στηριζόταν
σκαλιστό κι είχε
χαμόγελο προσποιητό

“Γεια σου”, σου είπε
“ταξιδευτή”
“έχω μαζί μου πραμάτεια διαλεχτή
και δε ζητώ και πολλά”

“Δες τι θέλεις από
αυτά που έχω
και γω για αντάλλαγμα

τη ψυχή σου
θα κατέχω”

Και κάνει μια
κίνηση, έτσι να
κι ανοίγει το σακάκι,
μα εσύ δεν είδες τίποτα,
παρά σάπιες
ιδέες και σαράκι.

“Άκου να δεις πραματευτή
εγώ είμαι γιός ονειρευτή
και στη ζωή τίποτα
δεν αποζητώ, παρά
αλήθεια κι ελεύθερη ψυχή”

Τότε ο έμπορος χαμογέλασε
ειλικρινά,
έβγαλε το καπέλο του
και υποκλίθηκε ταπεινά.

“Είχα καιρό να δω
τέτοια ψυχή,
ελεύθερη και δυνατή,
που και στο σκοτάδι
αν ριχτεί,
πάλι το δρόμο της
στο φως θα βρει…”

Τούτη είναι η
ιστορία του ταξιδευτή
που ήταν γιός ονειρευτή
κι αν κάποια στιγμή
στο δρόμο σας βρεθεί
αφήστε τον,
να σας πάρει για λίγο του μαζί.

Χιμαιρία Νάρκη

Ψέματα θέλω να σου πω
με ένα πάθος αληθινό
Λόγια αγάπης να ξομολογηθώ
με ένα μίσος φθονερό
έναν Παράδεισο εφιαλτικό
να ονειρευτώ
στου σκοταδιού το φως
χορό εκστατικό να στήσω
και στα θεμέλια της ζωής
συντρίμμια να οικοδομήσω
στις αντιφάσεις της σκέψης μου
θα κατοικώ
και της χίμαιρας τη νάρκη θα κοιμηθώ…